Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

5 юли 2012 година*

„Преюдициално запитване — Директива 97/7/ЕО — Защита на потребителите — Договори от разстояние — Информиране на потребителя — Предоставена или получена информация — Траен носител на информация — Понятие — Хипервръзка на уебсайта на доставчика — Право на отказ“

По дело C-49/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberlandesgericht Wien (Австрия) с акт от 26 януари 2011 г., постъпил в Съда на 3 февруари 2011 г., в рамките на производство по дело

Content Services Ltd

срещу

Bundesarbeitskammer,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н J. Malenovský, г-н E. Juhász (докладчик), г-н G. Arestis и г-н T. von Danwitz, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,

секретар: г-жа A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 януари 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Content Services Ltd, от J. Öhlböck, Rechtsanwalt,

— за Bundesarbeitskammer, от A. M. Kosesnik-Wehrle и S. Langer, Rechtsanwälte,

— за австрийското правителство, от г-жа C. Pesendorfer, в качеството на представител,

— за белгийското правителство, от г-н T. Materne, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н T. Henze и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

— за гръцкото правителство, от г-жа G. Kotta, г-жа F. Dedousi и г-жа G. Alexaki, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н L. D'Ascia, avvocato dello Stato,

— за нидерландското правителство, от г-жа C. M. Wissels и г-жа B. Koopman, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-жа M. Owsiany-Hornung и г-жа S. Grünheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 март 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, параграф 1 от Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 1997 година относно защитата на потребителя по отношение на договорите от разстояние (ОВ L 144, стр. 19; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 4, стр. 160).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Content Services Ltd (наричано по-нататък „Content Services“) и Bundesarbeitskammer по повод формата, в която потребителят, сключил договор от разстояние по интернет, трябва да получи информацията, отнасяща се до този договор.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 9, 11, 13, 14 и 22 от Директива 97/7 гласят:

„9) […] договорите, при които договарянето се извършва от разстояние, включват използването на едно или повече средства за комуникация от разстояние; […] постоянното развитие на тези средства за комуникация не позволява съставянето на изчерпателен списък, но изисква дефинирането на принципи, които са валидни дори и по отношение на тези средства, които все още не са намерили широко приложение.

[…]

11) […] използването на средства за комуникация [от разстояние] не трябва да води до намаляване на информацията, предоставян[а] на потребителя; […] информацията, която задължително трябва да бъде предоставена на потребителя, следователно трябва да бъде определена, независимо от използваното средство за комуникация; […]

[…]

13) […] информацията, разпространявана чрез някои електронни технологии, често е недълготрайна по своя характер, тъй като не се получава в постоянна среда; […] следователно потребителят трябва да получи писмено уведомление в достатъчен срок относно информацията, необходима за правилното изпълнение на договора;

14) […] потребителят не е в състояние действително да види стоката, да се увери за характера на предоставената услуга преди сключването на договора; […] трябва да се съдържат разпоредби, ако не е посочено друго по настоящата директива, за правото за отказ от договора; […]

[…]

22) […] при използването на нови технологии потребителят няма контрол върху използваното техническо средство за комуникация; […] следователно е необходимо да се предвиди, тежестта на доказване да бъде върху доставчика“.

4 Член 4 от тази директива, озаглавен „Предварителна информация“, предвижда:

„1. Достатъчно време преди сключването на договор от разстояние, на потребителя се предоставя следната информация:

а) самоличност на доставчика и в случаите на договори, изискващи извършването на авансови плащания, неговия адрес;

б) основните характеристики на стоките или услугите;

в) цената на стоките или услугите с включени всички дължими данъци и такси;

г) ако е необходимо, разходите за доставка;

д) начин на плащане, доставка или изпълнение на договора;

е) наличието на право на отказ от договора, освен в случаите, посочени в член 6, параграф 3;

[…]

2. Информацията, посочена в параграф 1, чиято търговска цел трябва да бъде недвусмислена, се предоставя ясно и разбираемо, посредством всяко средство, което е адаптирано към [използваното] техническо[…] средство за комуникация от разстояние, при спазване съгласно националното законодателството, по-специално, на принципа за добросъвестност в търговските сделки, както и принципите за защитата на недееспособните, като например, непълнолетните.

[…]“.

5 Член 5 от посочената директива, озаглавен „Писмено потвърждаване на информацията“, гласи:

„1. Потребителят трябва да получи писмено потвърждение, или потвърждение чрез друг[…] траен носител, който е на негово разположение и е достъпен [за] него, [на] информацията по член 4, параграф 1, букви от а) до [е]), в подходящ срок по време на изпълнението на договора, и най-късно по време на доставката, когато се отнася до стоки, които не са предназначени за доставка на трети страни, освен ако информацията е била вече предоставена на потребителя преди сключването на договора в писмен вид или чрез друг траен носител на информация на негово разположение и достъп[ен] за него.

При всички случаи се предоставя следната информация:

— писмена информация за условията и начина за упражняване на правото на отказ от договора, по смисъла на член 6, включително и в случаите, посочени в първото тире на член 6, параграф 3,

— [...] адрес на мястото на стопанска дейност на доставчика, до което потребителят може да отправи жалба,

— информация за услуги след продажбата и за гаранциите, които съществуват,

— условие за прекратяване на договора, когато същият е сключен за неопределен срок или за срок повече от една година.

2. Параграф 1 не се отнася за услугите, които се изпълняват чрез използването на средство за комуникация от разстояние, когато същите се доставят само в единичен случай и се фактурират от оператора на средството за комуникация от разстояние. Независимо от това, потребителят във всички случаи трябва да бъде в състояние да получи адреса [на мястото на стопанска дейност] на доставчика, до което той може да адресира жалби“.

6 Член 6 от Директива 97/7, озаглавен „Право на отказ“, предвижда:

„1. За всеки договор от разстояние потребителят разполага със срок от най-малко седем работни дни, през които може да се откаже от договора, без да дължи неустойка и без да посочва причина. [...]

[...]

3. Освен ако страните не договорят друго, потребителят може да не упражни правото си на отказ, съгласно параграф 1, по отношение на договори:

— за предоставяне на услуги, ако изпълнението им е започнало, със съгласието на потребителя, преди изтичането на седемдневния срок, посочен в параграф 1,

[...]“.

7 Член 14 от Директива 97/7, озаглавен „Минимална клауза за защита на потребителите“, предвижда, че държавите членки могат да приемат или запазят в сила по-строги разпоредби, в съответствие с Договора за функциониране на Европейския съюз, в областта, уредена с настоящата директива, за да осигурят по-високо ниво на защита на потребителите, и че тези разпоредби включват, ако е необходимо за защитата на обществения интерес, забрана за продажбата на тяхна територия чрез договори за продажба от разстояние на някои стоки или услуги, и по-специално лекарства, при спазване на Договора.

8 За целите на Директива 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 година относно дистанционна търговия на потребителски финансови услуги и за изменение на Директива 90/619/ЕИО на Съвета и на директиви 97/7/ЕО и 98/27/ЕО (ОВ L 271, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 183) „[...]траен носител“ съгласно член 2, буква е) означава „всеки инструмент, който позволява на потребителя да съхранява информация, адресирана лично до него, по начин, достъпен за бъдещо ползване за период от време, достатъчно за целите на информацията, и който позволява непроменения възпроизвеждане на съхранената информация“.

9 За целите на Директива 2002/92/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 9 декември 2002 година относно застрахователното посредничество (ОВ L 9, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 246) „траен носител“ съгласно член 2, точка 12 означава „всяко средство, което дава възможност на клиента да съхранява информацията, адресирана лично до него, по начин, който я прави достъпна за последваща справка за период, достатъчен за предназначението на информацията, и което позволява съхраняваната информация да бъде възпроизвеждана без промени“.

10 За целите на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета (ОВ L 133, стр. 66) „траен носител“ съгласно член 3, буква м) означава „всеки инструмент, който позволява на потребителя да съхранява информация, адресирана лично до него, по начин, достъпен за бъдещо ползване за период от време, достатъчен за целите на информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация“.

11 Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 304, стр. 64) отменя последната директива по силата на член 31, считано от 13 юни 2014 г. За целите на Директива 2011/83 „траен носител“ съгласно член 2, точка 10 означава „всеки инструмент, даващ възможност на потребителя или на търговеца да съхранява информация, изпратена лично до него, по начин, който позволява използван[е]то ѝ за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява идентичното възпроизвеждане на съхранената информация“.

Австрийското право

12 Директива 97/7 е транспонирана на национално равнище със Закона за защита на потребителите (Konsumentenschutzgesetz) от 8 март 1979 г. (BGBl. 140/1979) в редакцията му, приложима към главното производство (наричан по-нататък „KSchG“).

13 Съгласно член 5c, параграф 1 от KSchG:

„Потребителят трябва своевременно, преди да направи поръчката си, да получи следната информация:

1. наименованието (фирмата) и адреса за контакт на предприятието;

2. основните характеристики на стоката или услугата;

3. цената на стоката или услугата с включени данъци;

4. когато е необходимо, разходите за доставка;

5. начините за плащане и за доставка на стоката или изпълнение на услугата;

6. наличието на право на отказ, освен в случаите по член 5f;

[…]“.

14 Член 5d, параграфи 1 и 2 от KSchG предвиждат:

„1) Потребителят следва да получи своевременно по време на изпълнението на договора, а при стоки, които не са предназначени за доставка на трети лица — най-късно към момента на доставката, писмено потвърждение на посочената в член 5c, параграф 1, точки 1—6 от [KSchG] информация, освен ако тя му е била предоставена в писмен вид още преди сключването на договора. Равностойно на писменото потвърждение (предоставяне на информация) е и потвърждението, предоставено на траен носител на информация, който е на разположение на потребителя и е достъпен за него.

2) На потребителя освен това трябва да се предостави своевременно — в писмен вид или на траен носител на информация, който е на разположение на потребителя и е достъпен за него — следната информация:

1. информация за условията и реда за упражняване на правото на отказ съгласно член 5e, включително за случаите по член 5f, точка 1;

2. адреса на мястото на стопанска дейност на предприятието, до което при необходимост потребителят може да отправя жалби;

3. информация за следпродажбените услуги и приложимите гаранционни условия; и

4. условията за прекратяване, когато договорът е безсрочен или със срок над една година“.

15 Член 5e, параграфи 1—3 от KSchG предвижда:

„1) Потребителят може да прекрати договора, сключен от разстояние, или да отмени поръчката, направена от разстояние, до изтичането на сроковете по параграфи 2 и 3. Достатъчно е волеизявлението за отказа да е изпратено преди изтичането на срока.

2) Срокът за отказ е седем работни дни, като съботата не се счита за работен ден. Срокът по отношение на договорите за доставка на стоки тече от деня на получаването им от потребителя, а по отношение на договорите за доставка на услуги — от деня на сключването на договора.

3) Ако предприятието не изпълни задълженията си за предоставяне на информация съгласно член 5d, параграфи 1 и 2, срокът за упражняване на правото на отказ е три месеца, считано от датите, посочени в параграф 2. Ако по време на този срок предприятието изпълни задълженията си, срокът за упражняване на правото на отказ, посочен в параграф 2, започва да тече от датата, на която то е предоставило информацията“.

16 Съгласно член 5f, параграф 1 от KSchG потребителят няма право на отказ в случай на договори за услуги, чието изпълнение спрямо потребителя е започнало съгласно уговореното преди изтичането на седем работни дни от сключването на договора.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

17 Content Services, учредено по английското право дружество с ограничена отговорност, управляващо клон в Манхайм (Германия), предлага различни онлайн услуги на уебсайта си на немски език, който е достъпен и в Австрия. Чрез този сайт е възможно по-специално да се тегли безплатен софтуер или версии за тестване на платен софтуер.

18 За да ползват посочения уебсайт, потребителите в интернет трябва да попълнят форма за регистрация. Когато правят своята поръчка, последните трябва да декларират, като отбележат с отметка на предвиденото място във формата за регистрация, че приемат общите условия за продажба и че се отказват от правото си на отказ от договора. Информацията, предвидена в членове 4 и 5 от Директива 97/7, и по-специално тази относно правото на отказ, не е показана директно на потребителите в интернет, които все пак могат да я визуализират, кликвайки върху линк, разположен на страницата за сключване на посочения договор. Ако не се отбележи посочената отметка, договорът за абонамент с Content Services не може да бъде сключен.

19 След като изпрати своята поръчка, съответният потребител в интернет получава електронно съобщение от Content Services с препратка към интернет адрес, придружена от потребителско име и парола. Електронното съобщение освен това посочва на потребителя в интернет, че след като въведе потребителското име и паролата, той веднага ще получи достъп до съдържанието на уебсайта и че трябва да съхранява данните за достъп на сигурно място.

20 В посоченото електронно съобщение не се съдържа никаква информация относно правото на отказ. До информацията относно това право може да се стигне само чрез посочена в същото това съобщение връзка.

21 Впоследствие потребителят в интернет получава от Content Services фактура на стойност 96 EUR за достъпа до съдържанието на уебсайта за период от дванадесет месеца. С тази фактура на съответния потребител в интернет се напомня, че се е съгласил да се откаже от правото си на отказ, поради което вече няма възможност да прекрати договора за абонамент.

22 Главното производство е образувано по инициатива на Bundesarbeitskammer, организация за защита на потребителите със седалище във Виена (Австрия), която оспорва търговската практика на Content Services с мотива, че с нея се нарушават различни правила, установени от правото на Съюза и от националното право в областта на защитата на потребителите.

23 Content Services, което губи делото пред Handelsgericht Wien, обжалва постановеното от тази юрисдикция съдебно решение пред Oberlandesgericht Wien.

24 Oberlandesgericht Wien изтъква, че в настоящия случай информацията относно правото на отказ не се съдържа в самото потвърдително електронно съобщение и до нея може да се стигне само чрез връзка, посочена в това съобщение. Уебсайтовете обаче могат да бъдат променени по всяко време и поради това не са трайно на разположение на потребителя.

25 Тъй като счита, че е необходимо тълкуване на разпоредбите на Директива 97/7, за да реши спора, с който е сезиран, Oberlandesgericht Wien решава да спре производството и да отправи до Съда следния преюдициален въпрос:

„Изпълнено ли е изискването на член 5, параграф 1 от Директива [97/7], съгласно което потребителят трябва да получи потвърждение на посочената в тази разпоредба информация чрез траен носител, който е на негово разположение и е достъпен за него, освен ако информацията вече му е била предоставена при сключването на договора чрез траен носител, който е на негово разположение и е достъпен за него, при положение че тази информация е предоставена на потребителя чрез хипервръзка на уебсайта на доставчика, като хипервръзката е част от текст, който потребителят трябва да отбележи с отметка като прочетен, за да може да встъпи в договорно отношение?“.

По преюдициалния въпрос

26 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 5, параграф 1 от Директива 97/7 трябва да се тълкува в смисъл, че търговска практика, която се състои в предоставяне на потребителя на предвидената в тази разпоредба информация само чрез хипервръзка на уебсайта на съответното предприятие, изпълнява изискванията на посочената разпоредба.

27 От акта за преюдициално запитване следва, че преди сключването на договора от разстояние потребителите могат да получат достъп до информацията, отнасяща се по-специално до правото на отказ, само ако кликнат върху връзка, която препраща към част от уебсайта на Content Services. От акта също следва, че след като са направили своята поръчка, тези потребители получават от Content Services електронно съобщение, което не съдържа никаква информация по отношение на това право, но в него се съдържа връзка към уебсайта на Content Services, от който може да бъде получена определена информация за правото на отказ.

28 По силата на член 5, параграф 1 от Директива 97/7 потребителят трябва да получи писмено потвърждение или потвърждение чрез друг траен носител, който е на негово разположение и е достъпен за него, на съответната информация в подходящ срок, освен ако тя вече му е била предоставена преди сключването на договора в писмен вид или чрез такъв друг носител на информация.

29 От посочената разпоредба следва, че когато търговецът предостави на потребителя преди сключването на договора определена информация не в писмен вид или чрез траен носител, който е на разположение на потребителя и е достъпен за него, този търговец е длъжен да потвърди писмено или чрез такъв друг носител съответната информация.

30 Въпросът, който се поставя в главното производство, е дали възприетата от Content Services търговска практика включва предоставянето на съответната информация на потребителя чрез траен носител преди сключването на договора, или в по-късен момент, получаването от потребителя на потвърждението на тази информация чрез такъв носител.

31 На първо място, следва да се разгледа дали в рамките на посочената търговска практика съответната информация е „предоставена“ на потребителя, или е „получена“ от него по смисъла на член 5, параграф 1 от Директива 97/7.

32 В това отношение следва да се констатира, че нито Директива 97/7, нито релевантните документи за тълкуването ѝ, като подготвителните работи, внасят яснота относно точния обхват на термините „получи“ и „предоставена“, посочени в член 5, параграф 1 от споменатата директива. Поради това за определянето на значението на тези термини трябва да се прибегне до обичайното им значение в разговорния език, като се държи сметка за контекста, в който те се използват, и за целите, преследвани от правната уредба, от която са част (вж. в този смисъл Решение от 10 март 2005 г. по дело easyCar, C-336/03, Recueil, стр. I-1947, точки 20 и 21).

33 Що се отнася до обичайното значение в разговорния език, следва да се отбележи, по подобие на Комисията, че използваните в посочената разпоредба термини „получи“ и „предоставена“ се отнасят към процедура на предаване, първият от гледна точка на потребителя, а вторият — от гледна точка на доставчика. В рамките на процедурата по предаване на информация не е необходимо нейният получател да извършва някакво действие. За сметка на това, в случая на изпращане на връзка на потребителя, последният трябва да извърши действие, за да се запознае със съответната информация и при всички положения трябва да кликне върху тази връзка.

34 Що се отнася до контекста, в който се използват тези термини, следва да се напомни, че член 5, параграф 1 от Директива 97/7 цели да гарантира съобщаването на потребителя на информацията, необходима за надлежното изпълнение на договора и преди всичко за упражняването на неговите права на потребител, в частност на правото му на отказ. Както подчертава италианското правителство, тази разпоредба съдържа редица изисквания, целящи да осигурят защита на потребителите, които са слабите страни в договорните отношения, сключени от разстояние.

35 В това отношение следва да се отбележи също така, че докато в текста на член 4 от Директива 97/7 на повечето официални езици законодателят на Съюза е използвал неутрална формулировка, съгласно която на потребителя „се предоставя“ съответната информация, за сметка на това той е избрал по-обвързващ за търговеца термин в член 5, параграф 1 от тази директива, съгласно който потребителят трябва да „получи“ потвърждението на посочената информация. Всъщност този термин изразява идеята, че относно потвърждението на информацията на потребителите е достатъчно пасивно поведение от тяхна страна.

36 Що се отнася до целта на Директива 97/7, тя се състои в това да даде възможност на потребителите да ползват разширена защита, предоставяйки им определени права в областта на договорите от разстояние. Целта на законодателя на Съюза, както следва от съображение 11 от тази директива, е да не се допусне използването на средства за комуникация от разстояние да доведе до намаляване на информацията, предоставена на потребителя.

37 При тези условия следва да се приеме, че когато информацията, която се намира на уебсайта на продавача, е предоставена само чрез връзка, съобщена на потребителя, тази информация нито е „предоставена“ на този потребител, нито е „получена“ от него по смисъла на член 5, параграф 1 от Директива 97/7.

38 На второ място, следва да се разгледа дали уебсайтът, чиято информация е достъпна за потребителите посредством връзка, предоставена от продавача, трябва да се смята за „траен носител“ по смисъла на член 5, параграф 1 от Директива 97/7.

39 В това отношение следва да се констатира, че споменатата разпоредба посочва алтернатива, а именно че съответната информация трябва да бъде получена от потребителя „писмено“ или „чрез друг[…] траен носител“.

40 От това може да се направи извод, че законодателят на Съюза е предвидил две функционално равностойни решения и в този смисъл — изискване за равностойност на тези носители.

41 При тези условия, както следва от становищата, представени на Съда от австрийското, белгийското и гръцкото правителство, заместителят на хартиения носител може да се приеме за съответстващ на изискванията за защита на потребителя в контекста на новите технологии, при условие че той изпълнява същите функции като хартиения носител.

42 Следователно трайният носител на информация по смисъла на член 5, параграф 1 от Директива 97/7 трябва да гарантира на потребителя, по подобен начин като хартиения носител, притежаването на посочената в тази разпоредба информация, за да му позволи евентуално да защити правата си.

43 Доколкото носителят позволява на потребителя да съхранява посочената информация, адресирана лично до него, гарантира липсата на промяна на нейното съдържание, както и нейната достъпност за подходящ период и предлага на потребителите възможността за възпроизвеждането ѝ в непроменен вид, този носител трябва да се смята за „траен“ по смисъла на посочената разпоредба.

44 Такъв подход се подкрепя от определенията на понятието „траен носител“, дадени от законодателя на Съюза в други нормативни текстове, по-специално в член 2, буква е) от Директива 2002/65, в член 2, точка 12 от Директива 2002/92 и в член 3, буква м) от Директива 2008/48. Макар тези директиви да не са приложими в конкретния случай, няма причини да се счита, както посочва генералният адвокат в точка 36 от своето заключение, че те се отнасят до понятие, различно от използваното в Директива 97/7. Тази констатация важи в още по-голяма степен за Директива 2011/83, която заменя Директива 97/7, считано от 13 юни 2014 г., и която определя в член 2, точка 10 понятието „траен носител“ съгласно критериите, възприети в предходната точка.

45 Същият подход е използван от Съда на Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ) в Решение от 27 януари 2010 г. по дело Inconsult Anstalt/Finanzmarktaufsicht (E-4/09, EFTA Court Report, стр. 86) за тълкуване на понятието „траен носител“ по смисъла на Директива 2002/92.

46 От преписката обаче не следва, че уебсайтът на продавача, към който препраща връзката, посочена на потребителя, позволява на последния да съхранява информация, адресирана лично до него по такъв начин, че той да може да получи достъп до нея и да я възпроизведе в непроменен вид за подходящ период, без продавачът да може да измени едностранно нейното съдържание.

47 Content Services се позовава на доклад на European Securities Markets Expert Group (ESME) [Европейската експертна група за пазарите на ценни книжа] от 2007 г., в който се провежда разграничение между „обикновените сайтове“ („ordinary websites“) и „усложнените сайтове“ („sophisticated websites“) и съгласно който някои от последните могат да представляват трайни носители.

48 Content Services изтъква, че техническият прогрес и бързите промени на новите технологии правят възможно разработването на уебсайтове, които могат да гарантират, че информацията — без да се прехвърля в сферата на контрол на потребителя — може да бъде съхранявана, достъпна и възпроизвеждана от потребителя за подходящ период.

49 Без да се разглежда въпросът дали използването на такъв развит уебсайт може да отговори на изискванията на Директива 97/7, не се спори и самото Content Services признава, че не използва такъв сайт за разглежданата в главното производство дейност.

50 Поради това следва да се приеме, че уебсайт като разглеждания в главното производство, чиято информация е достъпна за потребителите само посредством връзка, предоставена от продавача, не може да се смята за „траен носител“ по смисъла на член 5, параграф 1 от Директива 97/7.

51 С оглед на гореизложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 5, параграф 1 от Директива 97/7 трябва да се тълкува в смисъл, че търговска практика, която се състои в предоставяне на предвидената в тази разпоредба информация само чрез хипервръзка на уебсайта на съответното предприятие, не изпълнява изискванията на посочената разпоредба, след като тази информация нито е „предоставена“ от това предприятие, нито е „получена“ от потребителя по смисъла на същата тази разпоредба и след като уебсайт като разглеждания в главното производство не може се смята за „траен носител“ по смисъла на посочения член 5, параграф 1.

По съдебните разноски

52 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 5, параграф 1 от Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 1997 година относно защитата на потребителя по отношение на договорите от разстояние трябва да се тълкува в смисъл, че търговска практика, която се състои в предоставяне на предвидената в тази разпоредба информация само чрез хипервръзка на уебсайта на съответното предприятие, не изпълнява изискванията на посочената разпоредба, след като тази информация нито е „предоставена“ от това предприятие, нито е „получена“ от потребителя по смисъла на същата тази разпоредба и след като уебсайт като разглеждания в главното производство не може се смята за „траен носител“ по смисъла на посочения член 5, параграф 1.

Подписи